

léghajó

Ilyés Krisztinka

Boldogság a szekrényben

Szeretnék elbújni a szekrényben,
fekete csendtől hajolnak meg a polcok.
Ezt a boldogságot kértem tőled.

Sárgán villogó magas tornyok
emelkedtek ki a pokolból,
Felemeltél, érjem el
a szikrázó meleget.
A meleg jó.
Szorosan fogtál.
Kértelek, engedj le,
idefenn elégek.

Betettél a szekrényedbe,
már nincs ott a fekete csend,
mind felemésztettem.

Négyzetrács

A levélpapírra ráborult a whisky,
átszűrődött illata
az elmosódott betűk foltjain.
Elképzeltem, amint
idegesen rágyújtasz, és
kiegreti a lapot a rózsaszín hamu.
Négyzetrácsos lapra fekete,
ákbakom betűket formálsz.

Talán tényleg jó a szemembe nézni.
De nem tartod közhelyesnek a semmit?
És valóban sírnak a felhők,
a mesék meg jól végződnek?

1999-ben Keszthelyen született, Gyergyóalfaluban nőtt fel. Idén nyáron szerzett érettségi oklevelet Székelyudvarhelyen a Benedek Elek Pedagógiai Líceumban, majd sikeresen felvételizett a Babeş-Bolyai Tudományegyetem magyar szakára. Az Előretolt Helyőrség Íróakadémia pályakezdő ösztöndíjasa.

az olvasó ajánlja

Szekáry Zsuzsanna

TÖRTÉNELMÜNKRŐL PÓZTÓL, PÁTOSZTÓL MENTESEN

Oláh János művei között találunk népdalszerűen megkomponált verseket, szabadverseket, novellákat, drámákat és regényeket egyaránt. Alkotói munkássága igen színes és szerteágazó. Rövid ajánlónk nem biztosít keretet alaposabb szintézishez, ami a jelentős, fél évszázadra visszanyúló lírikusi tevékenységét illeti. Jelen írás tárgya csak a prózaírói munkásságából mutat meg egy apróbb szeletet. Pécsi Györgyi a *Közel* című regényét a következőképp jellemzi: „a háború utáni évtized Magyarországának a kortárs magyar prózában leghitelesebb dokumentuma”.

A *Csókold meg a csizmám!* – *Elbeszélések a háború és a békétlenség idejéből* című, posztumusz novelláskötete is ezt a kijelentést támasztja alá: póztól, pátosztól mentes, tiszta, hiteles kisprózai fűzért tarthat

az olvasó a kezében, amelyet özvegye, Mezey Katalin író, költő szerkesztett novellafűzérré az

utókor számára. Kár lett volna a merevlemezen porosodniuk ezeknek a remekműveknek, amelyek egy kis falu közösségén

keresztül mutatják be az országunk és polgárainak sorsát a második világháború borzalma- itól a kommunista hatalomátvétel- en át a kuláküldözésekig és az 1956-os forradalomig.

A hat, drámai erővel megírt elbeszélés külön-külön is olvasható, de összefüggő fűzérként érdekesebb elmélyülni bennük. A balladai szerkesztésmód, a költői erejű szókapcsolatok, a belső monológok, a drámaiság és a tömörség fokozzák a feszültséget, különös szint visznek a prózai műbe, de az is, ahogy az író az olvasót szándékosan „magára hagyja”, hadd kösse össze maga a történeteket, így kicsit olyan, mintha ő is alakítaná a művet.

Oláh János: *Csókold meg a csizmám! – Elbeszélések a háború és a békétlenség idejéből*. Magyar Napló Kiadó, Budapest, 2017

vigasság

CSIHÁNYFEREDŐ

Aladár élete a repülés vót. Folyton-folyvást szállni akart, minél magasabbra. Hogy merre, azt a mennydörgös mennykő se tuggya. Csak azért, met a madarak olyan fájintosan szállnak egyfelé az égen, akkor ő miétt es ne próbálna meg? Az iskolába tanult es egy rományról, akit eppet Aurel Vlájkunak híttak. Sőt, még képesregény es vót róla gyártva a *Jóbarát* hátán. Ej, be nagyon teccett nekije, hogy ez a repülős fiatal ficsurként mán eszkábált repülőféléket.

Döntött egy nagyot, még nagyobb, mint egy kemény fenyőfát szokás, ső nekiveselkedett a repülő megcsinálásának. Ábrándosságából dolog közbe józanodott ki. Hogy az a ráksúlyos ráksúly gyúrta volna belé az egész kurvaságát! Az ember aszt hinné, olyan könnyen fog menni, mint a karikacsapás. Azt a mentsikáját, be kemény feladat – hergelőzött magába. Hát valóba nem vót eppet egy könnyűcske folyamat. A munkálatok

alatt nem es evett rendesen. Pedig a 'zannya látván, hogy ebédelni se jó bé, letett egy jól megkenett paprikás zsíroskenyeret melléje. Ahhoz se nyúlt hezza... A kutya, az bezzeg egyből. Ott a szent helyben a taknyoló Aladár mellett béhabzsolta. Ne mongyam mán, mindenkinek elege vót az ő kókságából. Hogy az atyaúristenül akar repülni? Há ő nem egy madár, de még vereb se, s gép se egyáltalán, vagy mégese? – így csúfondároskodtak a háta megett...

Aladár ennek dacára se adta fel. Tovább úzte a 'zeszét. Addig tervezgetett, míg essze nem szerkesztálta a repülő szerkezetét. Valami magyarófa ágakat szegelt essze, ahol essze lehetett, s másutt megbogozta kenderkötellel. Mikor meglett a váza, akkor a hiúban bűdösödő pokrócot tette rea, le se porolta. Becsület úristenemre, úgy nezett ki, mind egy repülőmodell, csak fosztosabb állapotba. Eljött a másnap, s ő vót az első,

aki köszöntötte a napot. De előbb- ször hátára biggyesztette tákolmányát. Bészívta a friss levegőt. Bubaszép időnek mutatkozott. Ilyenkor érdemes ellenni egyfelé mind a befőtt. Mind nezte honnan es kezdje a repülést. A legmagasabbnak a háztető tűnt. Na, oda es támasztotta a foghíjas létrát. Meg kell hogy mongyam, messzire nem haladt, met azok a ráksúlyos szárnyak nagyon akasztották. Leszállt a létráról, s tajakoskodva sikeredett kihámozni magát belőle. Akkó egyik kezébe vette alkotását, s újból nekiveselkedett. Egyszer-kétszer meginogott, ezért es ikrándozott félelmébe a lába, de valahogy felaraszolt rajta. Heába, ha az ember nem biztos a dolgába, jedtébe gyakran beszarik... Mindegy es, hogy sikerült oda felkecmeregnie. Ekkor megint nekifogott a monyókolásnak. Ecercsak sikerül! Felállt, s nagy böcsen tekintett belé a sugárzó Napba. Osztán egyet gondolt, s a

házháta felé fordulva, kitárta magyaróhutyurós-pokrócos repülőszerketáját, s levetette magát a „mélybe”. Nem es úgy repült mind egy sas, de még úgy se, mind a hergelődő verebpalánták, hanem úgy, mind egy zsák. A kelleténél hamarébb ért földet. A szerencséjére bokrosra es jó füvesre esett, s egy csomó csihányba. Belélepcsent oda, s csak a szemüvege folytatta a repülést balfelé. Jól belérittyentette a hátsóját, na meg a hátát, s azt a bütürmec

fejét. Ezétt nem tudott hamar kikecmeregni onnét. S még a tudományos alkotása se hagyta, hogy jó gyorsan kijöjjon belőle. Esszegabalyodott rendesen minden- nel. Kászálódás közepette jajgatva ordított a csihánycsípésektől. Valahogy kint találta magát nagy győztes babos piroosan. Mondák es neki – há nem akkor, me nagyon mérges vót, csak utána –, hogy ejsze egy életre sikeredett kiüznöd magadból a rehumát, olyan csihányferedőt vettél!

